

IMAGINE

Fotografe: Kim Vlaeminck ° Oostende 23/03/84

Dank zij Kim haar werk kan u een glimp opvangen over dakloosheid in al zijn betekenissen, gegroefd in gezichten.

De expo is een installatie op het eerste verdiep van het stationsgebouw met klank -en beeldfragmenten.

'In Oostende is mijn bestaan begonnen te vergaan.'

Hugo Claus

Oostende is in de ban van Hugo Claus. Veel volk van elders dat samen met cultuurminnend Oostende een hommage wil brengen. Op verschillende *'special places'* in Oostende lezen acteurs en BV's voor uit *'De verwondering'*, zo ook in het Leopoldpark... Normaal worden de banken aan het bloemenuurwerk bevolkt door de senioren en daklozen uit de buurt, nu liggen ze er verlaten bij, op één bank na... Daar ligt ze, hand in het gips, in de andere hand een halfvolle fles rode wijn, languit te slapen op een bank. Voor 'haar' bank staat een klein podium opgesteld. Op dat podium staat een acteur die met warme stem en veel overtuiging voorleest. Zij slaapt of doet alsof Wij, een veertigtal mensen, staan er bij en kijken er naar. Kijk je naar hem op het podium of naar haar net achter het podium? Normaal kan je niet staan blijven kijken naar een dakloze, 'gapen' zeggen we in Oostende.

Hij leest verder, en dan komt het citaat, *'It's a long way to Tipperary ()*. Zij, de laveloze, de haveloze zou Claus misschien hebben gezegd, valt zingend in, wat op luid applaus wordt onthaald, van publiek en acteur, het ijs is gebroken, ze maakt deel uit van de opvoering... , het leven is een schouwtoneel, *'elk speelt zijn rol, en krijgt zijn deel*, ook zij speelt haar rol. Op het moment dat de aandacht weer wordt opgeist door hem, zet ze opnieuw de song in , het publiek fluistert... dit is Oostende zoals het is een bizarre mix van mildheid en verwondering.

Enkele weken ervoor kwam ze af en toe afgezakt naar de nachtopvang . *'Koud'* was het enige woord dat ze op één van die avonden over haar lippen kon krijgen. Meestal had ze zich al een bed toegeëigend voordat het 19u was het moment van de loting... regels zijn aan haar niet besteed. Overleven is haar motto zonder meer. *'Ze is van goede kom af, een echte Oostendse'*, zeggen ze ze zou, volgens onze normen dan, wel wat (psychiatrische)hulp en ondersteuning kunnen gebruiken, dat vinden wij, maar wie zijn wij, om te beoordelen, om op te dringen? Ze is wie ze is, hoe confronterend of choquerend soms ook. Ze moet om een of andere reden, op een of ander moment in haar leven gekozen hebben voor deze manier van leven, maar wat heet kiezen, in haar leven, in ieders leven?

Wat ik heb geleerd in *'Imagine'*, naast de kracht van de verbeelding, is de kunst van de aanvaarding, mensen toe te laten tot jezelf zoals ze zijn, niet meer en niet minder. Elkaar kunnen ontmoeten, leren kennen en kansen creëren om nieuwe keuzes te maken. Bed, bad, brood en de toestemming om er te zijn, meer hoeft een nachtopvang niet te zijn... En af en toe een beetje verwondering, op een bank in het park, in Oostende.

Imagine,

Van 29 juli tot en met 7 augustus, van 14u – 18u

1^e verdiep Stationsgebouw (ingang Club Terminus), inkom gratis

Een project van de stuurgroep Nachtopvang, RWC en CAW JZ Middenkust